

1 MEI 1924

No. 9

29e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Een waarlijk schoon en wijs man man moet boven alles de waarheid,
die hij heeft leeren kennen, waardeeren, en de gevoelens der ouden
verwerpen, wanneer hij ontdekt dat zij valsch zijn."

Justinus (gest. in het jaar 163.)

DE HERSTELLING VAN HET EVANGELIE. ¹⁾

VIII.

Het Lagere Priesterschap.

Toen Maarten Luther, na jaren van ernstige overdenking in het klooster, overtuigd werd van de leer der rechtvaardiging door geloof, begon hij die leer onder zijn landgenooten te verkondigen. Toen hij later wakker geschud werd door den verschrikkelijken handel in aflaten en de verontwaardiging die daardoor opgewekt werd, welke ten laatste leidde tot een algemeenen opstand tegen de Katholiekenkerk, begon hij met zijn vrienden een nieuwe kerk te organiseeren. Een groot gedeelte van Teutonisch Europa kwam onder den invloed van Luther's leeringen.

Het is opmerkelijk echter dat Maarten Luther geen openbaring van God ontving, noch zulks verwachtte. Na jaren van de strikste nauwgezetheid, kwam hij ten laatste tot het besluit, dat hij zich niet langer op zijn eigen goede werken kon verlaten, maar in „rechtvaardiging door geloof” alleen begon te vertrouwen. Nochtans was er — aan hem, noch aan een ander — een openbaring gegeven, welke de welbekende leer, dat geloof zonder de werken dood is, herzag of veranderde. Door een rechtvaardige verontwaardiging over de roekeloze eischen, die door de rondtrekkende kooplieden in aflaten gemaakt werden, werd Luther geleid om tegen de booze practijken van de Katholiekenkerk te protesteeren en ten laatste

1) Deze verhandeling, geschreven door ouderling Osborne J. P. Widtsoe, wordt in de zondagsscholen der zending behandeld.

een kerk van zichzelf te vestigen. Toch had hij geen speciale opdracht om de Kerk van Christus te stichten, ontvangen. Zijn protest tegen de Katholiekenkerk was ontegenzeggelijk wel gegrond, maar hij had geen aanstelling ontvangen om een nieuwe kerk te vestigen. De eenigste autoriteit welke hij bezat was die, welke hem verleend was als een priester, door de kerk waarvan hij zich had afgescheiden. De kerk, welke zijn naam draagt, is daarvoor een kerk, die door den mensch is samengesteld.

Zoo is het met al de Protestanten-sekten. Zooals het het geval was met Maarten Luther, was het met Calvijn en de Presbyteriaansche kerk; was het met Henry VIII, „den Engelschen Paus”, en „de Kerk van Engeland, zooals door de wet gevestigd”; zoo was het met Wesley, welke de onafhankelijke sekte van Methodisten organiseerde; en al de godsdienstige hervormers van den eerste tot den laatste. Zij merkten het kwaad in de moeder-kerk op. Zij zagen de noodzakelijkheid van een hervorming in. Maar niet één van hen ontving een goddelijke aanstelling om het werk, hetwelk zij in 't zicht hadden, te volbrengen. Inderdaad bezaten zij in 't geheel geen autoriteit, uitgezonderd zulke autoriteit als op hen bevestigd was door de kerk, welke zij verklaarde afvallig te zijn, en deze autoriteit kon waarlijk niet goddelijk genoemd worden.

Volgens de vele voorbeelden dan, die voor den tijd van Joseph Smith gezet werden, zijn wij gerechtvaardigd om de opmerking te maken, dat ook hij een onafhankelijke kerk voor zichzelf georganiseerd zou kunnen hebben. Ook hij merkte het kwaad in de christelijke sekten op. Ook hij gevoelde behoefte aan een hervorming. Bovendien had hij goddelijke manifestaties ontvangen; het was hem verteld geworden dat de kerken der wereld alle verkeerd waren en hij had door goddelijke inspiratie een boekdeel heilige verslagen vertaald, waarvan, door elf mannen van goeden naam, getuigenis was gegeven. Daarenboven nog had het hemelsche wezen, hetwelk hem bezocht, hem op bepaalde wijze verklaard dat God een groot werk voor hem te doen had. Niettegenstaande deze vele manifestaties, trachtte Joseph Smith echter niet een nieuwe kerk te vestigen, of de kerken te hervormen, die alreeds gevestigd waren. Hij had geen opdracht ontvangen om zulks te doen. Tot nu toe was hem geen autoriteit gegeven om in Gods naam te handelen.

Het was eerst den 15den Mei 1829, dat de jonge Profeet autoriteit ontving om eenige verordeningen van het Evangelie van Jezus Christus te bedienen. Joseph Smith en zijn schrijver, Oliver Cowdery, waren als gewoonlijk bezig geweest aan de vertaling van de heilige verslagen. Gedurende dien dag ontmoetten zij een passage, welke sprak van den doop. Daar zij niets van deze verordening wisten, gevoelden zij een verlangen om deze te verstaan en te begrijpen. Zij gingen naar het bosch om te bidden voor licht. Tezamen knielden zij neder. Vereenigd in hun groote begeerte, pleitten zij met God voor licht over het onderwerp. „Terwijl wij

aldus bezig waren”, schrijft de Profeet op zijn eenvoudige wijze, „met bidden en den Heere aan te roepen, daalde een boodschapper des hemels in eene wolk van licht neder, en nadat hij zijne handen op ons gelegd had, verordeneerde hij ons, zeggende:

„Op u, mijne mededienstknachten, bevestig ik in den naam van den Messias het Priesterschap van Aäron, hetwelk de sleutelen bevat van de bediening van engelen, en van het Ëvangelie van bekeering, en van den doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden; en dit zal nimmer wederom van de aarde worden weggenomen, totdat de zonen van Levi wederom eene offerande tot den Heere in gerechtigheid offeren.”¹⁾

De boodschapper, welke aan Joseph en Oliver verscheen, zeide dat hij Johannes de Dooper was, en dat hij de sleutelen hield van het Aäronische Priesterschap vanaf de bedeeing van Christus. Hij verklaarde verder dat dit Priesterschap niet de macht had om de handen op te leggen voor de gave des Heiligen Geestes. Hij gebood hen om elkander te doopen en elkander te her-ordineeren, volgens het voorbeeld door hem gegeven. Onmiddellijk gingen Joseph en Oliver en bedienden elkander de heilige verordening. Eerst doopte de Profeet Oliver, daarna doopte Oliver den Profeet. De Profeet legde zijn handen op het hoofd van Oliver en verordeneerde hem tot het Aäronische Priesterschap; en daarna verordeneerde Oliver den Profeet. Beiden ontvingen daarop heerlijke manifestaties van den hemel. Zij profeteerden dingen, welke aanstaande waren. Zij waren vervuld met den Heiligen Geest. En aldus werd een andere akte in de geschiedenis van de Herstelling voltrokken.

En wat is, en waaruit bestaat dit Priesterschap, hetwelk hersteld werd door den hemelschen boodschapper, Johannes den Dooper? Priesterschap is de autoriteit om in Gods naam te handelen. Sinds de machten van God oneindig zijn, zoo moet Zijn Priesterschap oneindig zijn. Daarom, hetgeen de mensch al of niet moge volbrengen in de vertegenwoordiging Gods, zal afhangen van de gra-de van autoriteit, die hij ontvangen heeft van den Grooten Meester. Hij, die met groote autoriteit bemachtigd is, zal groote verantwoordelijkheden voor God kunnen volbrengen; terwijl daarentegen degene, die maar met weinig bemachtigd is, slechts weinig kan verrichten. Het beginsel van autoriteit zal den mensch niet toestaan om grootere verantwoordelijkheden waar te nemen dan zijn Priesterschap, alhoewel hij zichzelf anderszins juist zoo bekwaam moge gevoelen als diegene, die de noodzakelijke autoriteit bezit. Aldus wordt Goddelijk Autoriteit — of Priesterschap — een macht, welke in hoog aanzien gehouden moet worden.

Het Heilige Priesterschap bestaat uit twee afdeelingen — het Lagere en het Hoogere. Het was het Lagere Priesterschap, hetwelk Johannes de Dooper op Joseph Smith en Oliver Cowdery beves-

1) „History of the Church”, Vol. 1, p. 15.

tigde. Het wordt alzoo het Aäronische Priesterschap genoemd, sinds Aäron vanouds de groote vertegenwoordiger was, die deze autoriteit bezat. De machten en grenzen van deze afdeeling van het Priesterschap — of Goddelijke Autoriteit — worden in de woorden van de verordineering en onderwijzingen van Johannes den Dooper aan Joseph Smith en Oliver Cowdery aangeduid.

Ten eerste bevat het Priesterschap van Aäron de sleutelen van de bediening van engelen. Degene, die deze grade van autoriteit ontvangen heeft, bezit het recht om openbaringen en onderwijzingen van de engelen des hemels te ontvangen. Zij kunnen hem bedienen, inspireeren en leiden in zijn werkzaamheden.

Ten tweede bevat het Priesterschap van Aäron de sleutelen van het Evangelie van bekeering. De mensch, die deze grade van autoriteit bezit, moge zijn medemensch bekeering toeroepen. Hij bezit het recht het Evangelie van Jezus aan hen te prediken, zoodat zij in Zijn paden mogen wandelen.

Bovendien bevat het Priesterschap van Aäron de sleutelen van den doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden. Als de prediking van dengene, begiftigd met autoriteit, doeltreffend is en zij, die het aanhooren, hun zonden belijden en zich bekeeren, verrijst de noodzakelijkheid dat zij bediend worden met de doopverordening. Deze verordening moge bediend worden door diengene, welke de autoriteit van het Aäronische Priesterschap ontvangen heeft. Krachtens de overgedragen macht, welke hij bezit, heeft hij het recht om den candidaat voor den doop in het water te leiden en hem in den naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes onder te dompelen.

Ten laatste moge het gezegd worden dat het Priesterschap van Aäron de sleutelen bevat van alle tijdelijke bedieningen. Zij, welke deze autoriteit bezitten, mogen toezien dat de armen en bedroefden verzorgd worden. Zij mogen zorg dragen voor de tijdelijke welvaart van de Kerk en zulke plichten waarnemen, welke vrede en gemak aan de kerkgangers bezorgen, alzoo de heilige verordening van het Avondmaal bedienen.

Welke betekenis heeft nu dit glansrijke visioen van Johannes den Dooper? Het beteekent ten eerste dat de mensch autoriteit ontvangen moet hebben om in den naam van God te handelen en ten tweede dat de godsdienstige wereld ten tijde van dit visioen deze autoriteit niet bezat. Het is onredelijk om aan te nemen dat eenig mensch het zou wagen om zonder autoriteit de plaats van een ander in handelszaken in te nemen, of, zonder protest, een ander toe zou staan zijn plaats toe te eigenen in de zakenverhandelingen dezer wereld. En als dit het geval is met den sterfelijken mensch, hoeveel meer nog zal de God des hemels onwillig zijn om het wederrechtelijk toeëigenen van Zijn macht en autoriteit door Zijn schepselen, goed te keuren? Hoe onaangenaam moet het voor Hem zijn als iemand, aan wien Hij nimmer eenige

soort of grade van autoriteit overgedragen heeft, het durft wagen Hem te vertegenwoordigen en in Zijn naam te handelen. Zonder twijfel zal God de handelingen van mannen, welke zich autoriteit en heerschappij aanmatigen, niet meer erkennen dan een aardsch monarch zulks zal doen.

Het Priesterschap, hetwelk de mannen vanouds bezaten, kan niet in sectarische kerken van heden gevonden worden. Het lagere of Aäronische Priesterschap heeft geen plaats in hun sekten. Het was niet noodig geweest voor Johannes den Dooper om Joseph en Oliver te verordineeren als iemand op aarde in het bezit was geweest van het Aäronische Priesterschap. Al diegenen dan, welke het zich aanmatigden om kerken te organiseeren, voor en na de verschijning van Johannes den Dooper in dezen dag en eeuw der wereld, deden zulks zonder de noodzakelijke autoriteit. Deze twee mannen — Joseph Smith en Oliver Cowdery — waren de eenigste twee stervelingen op aarde in dien tijd, welke eenige grade van het Priesterschap bezaten — Goddelijke Autoriteit. En het Priesterschap, hetwelk zij bezaten, gaf hun geen macht om den Heiligen Geest op den mensch te bevestigen.

Deze feiten zijn dus duidelijk: In antwoord op ernstig gebed verscheen een hemelsch wezen aan Joseph Smith en Oliver Cowdery, welke zeide Johannes de Dooper te zijn; hij bevestigde op hen het Aäronische Priesterschap, hetwelk zekere, duidelijk omschreven, sleutelen of machten bevat; het bezit van het Priesterschap — of Goddelijke Autoriteit — is absoluut noodzakelijk voor een iegelijk, die in Gods naam wenscht te bedienen; de algeheele christelijke wereld had het Aäronische Priesterschap volkomen verloren; met deze orde van het Priesterschap op hen bevestigd, waren Joseph en Oliver geautoriseerd zekere plichten voor God te volbrengen; maar zelfs nu konden zij niet de hoogere verordeningen van het Evangelie bedienen, derhalve bezaten zij nog niet de autoriteit om de Kerk van Christus te vestigen. (Wordt vervolgd.)

EEN LES VAN EEN HEIDEN.

In den oorlog tusschen Alexander den Groote en den Perzischen koning Darius bevond zich in het Perzische leger een soldaat, die op alle mogelijke wijze bij zijn generaal in de gunst trachtte komen. Te dien einde stiet hij eens in tegenwoordigheid van den generaal een vloed van lasteringen en verwenschingen tegen Alexander uit. Terstond echter gaf de generaal hem een gevoeligen slag met de lans op zijn rug en zeide: „Vriend, ik verzoek u tegen Alexander te vechten met de wapens, die ik u gegeven heb. Die ge thans gebruikt, zijn niet van mij.”

Christenen hebben dagelijks een zwaren strijd te strijden; maar van dezen Heiden kunnen zij leeren, dat zij zich alleen van de wapenen huns Konings mogen en moeten bedienen.

Vragen aan den Abt Ortie, Bisschop van Pamiers.

Door J. J. Maurette, (ontslagen) Pastoor van Serres (Ariège) in 1841.

Monseigneur!

1. Is het waar of niet, dat de vereering der beelden, krachtig bestreden door Epiphanius en Augustinus, eerst ingevoerd is door het tweede Concilie van Nicéa in 787, door den invloed der gezanten van den Paus en van de keizerin Irène?

Is het waar of niet, dat het tweede Concilie van Frankfurt, bijcengeropen door Karel den Groote, zich in 794 met kracht tegen dat besluit van Nicéa verzette en de vereering der beelden vcordeeld heeft?

Is het waar of niet, dat het Concilie van Trente het Concilie van Frankfurt veroordeeld en de vereering der beelden naar het besluit van het tweede Concilie van Nicéa gehandhaafd heeft? Indien dit waar is (en het is waar), dan volgt er uit, dat die vereering eene nieuwigheid is, in de kerk van Christus ingevoerd, waarom wij Christenen dezelve verwerpen en niet begeren aan te houden.

2. Is het waar of niet, dat gij de beelden aanbidt? Zoo gij ja zegt, dan zijt gij een beeldendienaar; zoo gij neen zegt, dan zijt gij een ketter, want in het tweede Concilie van Nicéa is bepaald: „zij, die zeggen: ik vereer de beelden, maar ik aanbid ze niet, zijn door den heiligen vader (Anastasius) als kettters veroordeeld.” En in den Synodalen brief van het Concilie leest men: „Wij gelooven zonder bedenking, dat men de beelden moet aanbidden en groeten; die van dat gevoelen niet is, maar twijfelt of zwarigheid maakt over de aanbedding der eerwaardige beelden, ons heilig Concilie spreekt den banvloek over hen uit.”

Om u uit de moeilijkheid te redden, moet gij niet voor den dag komen met het onderscheid, dat uwe godgeleerden zich verbeelden te moeten maken tusschen vereering, bijgeloovige vereering en godsdienstige vereering, want dit strijdt tegen het beginsel, dat zegt: „Waar de wet geen onderscheid maakt, mogen wij geen onderscheid maken.” Daarenboven kende onze Heer dit onderscheid niet, en maakt er geen gebruik van, toen de verzoeker begeerde dat hij nedervallende hem zou aanbidden. Hij zeide: „Den Heer uwen God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen.”

3. Is het waar of niet, dat Paschasius Radbertus, een monnik van Corbay, die in een geschrift, waarin hij handelde over het lichaam en bloed des Heeren, ten jare 831, het eerst de leer der wezenlijke tegenwoordigheid van hetzelfde geleerd heeft, en dat eerst in net Concilie van Lateraan, gehouden in 1215, dit leerstuk is aangenomen?

Indien dit waar is, en het is waar, dan vloeit daaruit noodwendig voort, dat onze vaders 1215 jaren, of ten minste 831 jaren, geheel

onkundig van dit leerstuk geweest zijn. Er volgt uit, dat hetzelfde geen Apostolische leer is; dat het eene nieuwigheid is, in de Christelijke kerk ingevoerd; waarom wij Christenen hetzelfde van heeler harte verwerpen.

4. Is het waar of niet, dat uwe leeken, en zelfs uwe priesters, thans niet meer gelooven dat zij een levend wezen eten, als zij hunnen hoogtijd houden?

5. Is het waar of niet, dat de oorbiecht eerst door het vierde Concilie van Lateraan in 1215 is vastgesteld, en dat onder bedreiging, dat de Christenen, die zich daaraan niet onderwerpen, niet binnen de kerk zouden mogen komen gedurende hun leven en geen eerlijke begrafenis hebben na hunnen dood?

Indien dit waar is, en het is waar, dan volgt er uit, dat onze vaders 1215 jaren hebben geleefd, zonder verplicht geweest te zijn om te biechten. Er volgt uit, dat de biecht niet van Apostolischen oorsprong is, maar een menschelijke uitvinding en verordening, eene nieuwigheid in de Christelijke kerk ingevoerd. Waarom wij Christenen dezelve met alle macht weigeren en niet willen aanhouden, omdat de biecht tot niets anders dient dan om den zondaar in de hebbelijkheid van zondigen te versterken; omdat zij wanorde in de huisgezinnen kweekt, den man met zijne vrouw, de vrouw met haren man, den broeder met zijne zuster, en den vader met zijne kinderen tweedrachtig maakt; en de goede orde in de maatschappij en den staat stoort.

6. Is het waar of niet, dat Petrus, Paulus en Johannes nooit tegen een zondaar gezegd hebben: „Ik, Petrus, Paulus en Johannes geve u absolutie.” Indien het waar is, dat de een noch de ander nooit dit gezegd hebben, waarom zult gij het dan zeggen, Monseigneur! indien gij hetzelfde gezag hebt? En waarom zegt gij het, als gij dat gezag niet bezit?

7. Is het waar of niet, dat uw leerstuk van het vagevuur door de Roomsche kerk niet dan in het jaar 1439 door het Concilie van Florence is aangenomen en dat het Concilie van Trente het daarna heeft bevestigd met grooten spoed in zijne laatste zitting? Indien dit waar is, en het is waar, dan vloeit er uit voort, dat onze vaders veertien eeuwen hebben doorgeleefd, zonder te weten dat er een vagevuur was, en zonder hun geld te brengen aan de bankiers der zielen, de priesters. Er vloeit nog uit voort, dat dit leerstuk van menschelijke uitvinding is en niet van Apostolischen oorsprong; dat het eene nieuwigheid is, in de Christelijke kerk ingevoerd; waarom wij Christenen het verwerpen en er niets van begeren te weten.

Is het waar of niet dat de Paus en de bisschoppen in de elfde eeuw de Christenen te Orleans lieten verbranden, omdat zij, op grond van het Evangelie, de behoudenis uit genade verkondigden?

Is het waar of niet, dat ditzelfde heeft plaats gehad in de twaalf-

de eeuw en dat in de dertiende eeuw de Paus en de bisschoppen eenige duizenden, zoowel in Italië als in Frankrijk en Spanje, om dezelfde reden hebben doen ombrengen? Dat door hun toedoen in de veertiende eeuw de Lollarden en de Wiclefieten ten brandstapel veroordeeld zijn, omdat zij, naar de getuigenis der H. Schrift, alleen op de verdiensten des Zaligmakers steunden?

Is het 'waar of niet, dat de Paus en de bisschoppen in de vijftiende eeuw de vlam der brandstapels ontstoken hebben, opdat de Lollarden in Engeland daarop hun leven zouden verliezen, dewijl zij vasthielden dat God het eeuwige leven uit genade schenkt in Jezus? Dat Johannes Huss en Hieronymus van Praag den geest gaven in het midden der vlammen, waarin het Concilie van Constanz hen wierp, en dat alleen, omdat zij beweerden, naar de getuigenis van het Evangelie, dat wij uit genade zalig geworden zijn door het geloof?

Is het waar of niet, dat Paus Gregorius VII Keizer Hendrik IV noodzaakte in December 1076 over de Alpen te komen, ten einde hem op bloote knieën te bidden om opheffing van den tegen hem uitgevaardigden ban, en dat hij in Januari 1077 den beklagenswaardigen vorst drie dagen lang, barrevoets, met een bedekt hoofd en een pij om het lijf, in de open lucht heeft laten staan aan de poort van het kasteel Canossa, eer hij hem bij zich toeliet?

Is het waar of niet dat Paus Alexander III in 1167 de Duitschers ontsloeg van den eed van trouw aan Keizer Frederik Barbarossa, en hen aanspoorde tot opstand tegen hem; en dat, toen de keizer ootmoedig om genade kwam vragen, de trotsche Paus zijn voet op zijn hals zette onder het bezigen van de woorden uit den 91sten Psalm: „Op den fellen leeuw en den adder zult gij treden; gij zult den jongen leeuw en den draak vertreden!”

Is het waar of niet, dat Paus Celestinus III met zijnen voet de kroon wegschopte, die hij op het hoofd van Keizer Hendrik VI in 1191 geplaatst had, om hem te leeren, dat de oppermachtige Paus het recht had om kronen uit te deelen en te ontnemen?

Indien dit alles waar is, en het is waar, dan kan ik dit geschrift niet beter eindigen dan om u, Monseigneur den Bisschop, te bidden, dat gij de woorden ter harte neemt, door Stephanus gesproken tot de goddelooze Synagoge der Joden: „Gij hardnekkigen en onbesnedenen van harten en ooren, gij wederstaat altijd den Heiligen Geest, en gij handelt gelijk uwe vaders gehandeld hebben. Wien van de Profeten hebben uwe vaders niet vervolgd? Zij hebben gedood degenen, die tevoren verkondigd hebben de komst des Rechvaardigen, van welken gijlieden nu verraders en moorders geworden zijt; Gij, die de wet ontvangen hebt door bestellingen der Engelen, hebt ze niet gehouden. 1)

(Paus en het Evangelie. 1845.)

1) Hand. 7: 51-53.

MIJN MOEDER.

(Naar het Engelsch van Hervey Smith Mc. Cowan.)

- Ij droeg mij onder haar hart.
Zij beminde mij voordat ik geboren was.
Zij nam Gods hand in de hare en ging door het Dal der Schaduwen, zoodat ik mocht leven.
Zij baadde mij toen ik hulpeloos was.
Zij kleeedde mij toen ik naakt was.
Zij voedde mij warme melk van haar eigen boezem, als het mij hongerde.
Zij wiegde mij in slaap als ik vermoeid was.
Zij vlijde mij op kussens zachter dan dons en zong voor mij met de stem van een engel.
Zij hield mij bij de hand toen ik leerde loopen.
Zij verzorgde mij als ik ziek was.
Zij leed onder mijne smarten.
Zij verheugde zich over mijne blijdschap.
Haar hart ontgloeide over mijne zege.
Terwijl ik aan hare zijde knielde, leerde zij mijne lippen gebeden stamelen.
Gedurende al de dagen mijner jeugd schonk zij mij kracht voor mijne zwakheid, moed voor mijne wanhoop en vervulde met hoop mijn hopeloos hart.
Zij was getrouw als anderen faalden.
Zij was trouw zelfs, als zij geroepen werd de vuurproef te doorstaan.
Zij was mijn vriendin als andere vrienden mij verlaten hadden.
Zij bad immer gedurende de dagen voor mij, hetzij dat deze met zonnenschijn vervuld of door schaduwen somber waren.
Zij beminde mij als ik onbeminnelijk was en leidde mij in de jaren van den volwassenen staat om triomfeerend de koninklijke paden des levens te betreden en een manlijk gedeelte te volbrengen.
Zelfs al legt hij zijn leven voor haar neder, geen mensch kan ooit de schuld betalen, die hij aan een Christen-moeder schuldig is.
God zegene de moeders der menschenkinderen — nog in 't leven of dood. Zij zijn nog steeds onze moeders en de herinnering verteedert onze harten en vult onze oogen met mist en tranen.

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

Het Jongste Heilige Boek.)*

Omtrent de Mormonen loopen nog allerlei geruchten, waardoor ze bij het publiek een minder goeden naam hebben. Geregeld ontvang ik hun Hollandsch orgaan, het weekblad „De Ster”, en afgaande op den inhoud daarvan, heb ik eerbied gekregen voor de vrome, ruime en reine levensopvatting, de energie en broederlijke gezindheid, die daaruit naar voren treedt. Daarom is een hunner aanhangers te Salt Lake City aangezocht, om onzen lezers eens iets te vertellen uit de geschiedenis dezer „Heiligen der laatste dagen” (Latter-Day Saints). We zullen hopen, dat hij tijd kan vinden ons objectief voor te lichten.

Gewoonlijk wordt bij het woord Mormoon gedacht aan veelwijverij. Reeds onder Joe Smith bestond deze, maar Brigham Young schreef deze wettelijk voor in 1852 na een visioen, waarin hem geopenbaard werd, dat de geesten op aardsche tabernakels wachtten. De regeering der Vereenigde Staten bestreed de polygamie krachtig na 1862 en ook een secte onder de Mormonen voerde zelfs de monogamie in. Sedert 1890 hebben de Mormonen de verplichte polygamie afgeschäft en zelfs verboden ze die in 1895.

Ook wordt hun verweten, dat ze een soort geheime politie er op nahouden, de vereeniging der Danieten, waaraan verscheiden geheime moorden worden toegeschreven. Met opzet vermelden we dit, in de hoop dat de uitgenoodigde medewerker ook dit punt zal aanroeren.

* * *

J o e S m i t h werd 23 Dec. 1805 te Sharon in Vermont geboren en zou de stichter worden dezer secte, die thans een half millioen aanhangers telt (in ons land en België zijn er pl.m. 3000). Het zal weldra 100 jaar geleden zijn, dat hij een visioen kreeg, waarin hem zijn zending werd geopenbaard. In „the Book of Mormon”, uitgave 1920, verhaalt de auteur het ontstaan op de volgende wijze:

„Toen ik eens vurig tot God bad (in den avond van 21 Sept. 1823), ontdekte ik een licht in mijn kamer, dat voortging deze te vervullen tot de kamer helderder was dan bij vollen middag. Onmiddellijk verscheen er een persoon aan mijn bed, zwevende in de lucht, want zijn voeten raakten den vloer niet.

*) Hoofdartikel in „Eenheid” No. 651, 23 Nov. 1922.

„Hij droeg een los kleed van zeldzame blankheid, die alle aard-sche blankheid te boven ging, welke ik ooit zag. Ook geloof ik niet, dat eenig aardsch ding ons zoo buitengewoon blank en schitterend zou kunnen lijken. Zijn handen waren bloot, zijn armen eveneens, iets boven den pols. Ook de voeten waren bloot en de beenen even boven de enkels. Hoofd en hals waren ook bloot. Ik kon zien, dat hij geen andere kleding droeg buiten dit kleed, daar het open was, zoodat ik den boezem kon zien.

„Niet alleen was het kleed buitengewoon blank, maar de heele verschijning was heerlijk boven beschrijving, en zijn gelaat blonk als een bliksemstraal. De kamer was bijzonder licht, maar niet zoo schitterend als onmiddellijk rondom zijn gestalte. Toen ik hem eerst zag, was ik ontsteld, maar de vrees verliet me weldra.

„Hij noemde mijn naam en zei me, dat hij een boodschapper was, van God uitgezonden tot mij, en dat zijn naam Moroni was; dat God een werk voor mij te verrichten had, en dat mijn naam gehouden zou worden voor goed en slecht onder alle naties, geslachten en tongen, of dat er onder alle volkeren goed en kwaad van gesproken zou worden.

„Hij zei, dat er een boek was verborgen, geschreven op gouden platen, dat een verslag behelsde van de vroegere bewoners van dit werelddeel, en van hun oorsprong. Hij zei ook, dat de volheid van het eeuwigdurende Evangelie er in was vervat, zooals die was overgeleverd door den Heiland aan de oude bewoners;

ook, dat er bij de platen twee steenen waren gelegd in zilveren bogen, en deze steenen, bevestigd aan een borstplaat, vormden wat de Urim en Thummim genoemd wordt; en het bezit en gebruik van deze steenen vormde oudtijds tot Ziener; en dat God ze tot het doel ter vertaling van dit boek had bereid.

„Verder vertelde hij mij, dat als ik deze platen nam, waarvan hij gesproken had — want de tijd dat ze verkregen zouden worden was nog niet vervuld — ik ze aan niemand mocht toonen; noch de borstplaat met de Urim en Thummim; slechts aan hen, aan wien mij bevolen zou worden ze te toonen; als ik het toch deed, zou ik verdeld worden. Terwijl hij met me sprak over de platen, werd het visioen aan mijn geest geopenbaard, dat ik de plaats kon zien, waar de platen verborgen waren, en dit zoo helder en onderscheiden, dat ik de plaats dadelijk herkende, als ik ze bezocht.

„Na deze mededeeling zag ik het licht in de kamer zich samen-trekken onmiddellijk om den persoon van hem, die tot mij gesproken had, en het ging daarmee voort tot de kamer weer in het donker werd gelaten, behalve alleen rondom hem, toen ik dadelijk als het ware een kanaal zag rechtop naar den hemel geopend en hij voer op tot hij heelemaal verdween en de kamer weer werd zooals ze geweest was vóór dit hemelsch licht verschenen was.

„Ik lag te peinzen over het zonderlinge van de verschijning en verwonderde me grootelijks over wat deze buitengewone bood-

schapper mij verteld had, toen midden in mijn overpeinzingen ik plotseling ontdekte, dat mijn kamer weer vol licht begon te worden en als het ware in een oogeblik dezelfde hemelsche boodschapper weer aan mijn leger stond.

„Hij begon, en verhaalde weer dezelfde zaken, zooals hij bij zijn eerste bezoek had gedaan, zonder de minste wijziging. Daarna verwittigde hij mij van groote oordeelen, die over de aarde zouden komen, van groote verwoestingen door hongersnood, zwaard en pestilentie; en dat deze smartelijke oordeelen zouden komen op de aarde in dit geslacht. Deze dingen geopenbaard hebbende, steeg hij weer op als hij tevoren gedaan had.

„De indruk, op mijn geest gemaakt, was zoó diep, dat de slaap mij van de oogen week en ik verplet was door verbazing over wat ik had gezien en gehoord. Maar hoe groot was mijn verrassing, toen ik opnieuw denzelfden boodschapper aan mijn bed bemerkte en hem nog eens weer dezelfde dingen hoorde vertellen en herhalen als tevoren; en hij voegde er een waarschuwing aan toe, mij vertellende, dat Satan zou trachten mij te verleiden, om de platen te krijgen met het doel er rijk door te worden. Dit bezwoer hij mij, zeggende dat ik geen ander doel moest hebben met het verwerven der platen dan de verheerlijking van God, en door geen enkel ander motief beïnvloed mocht worden dan dat van het oprichten van Zijn Koninkrijk; anders zou ik ze niet krijgen.

(Wordt vervolgd.)

Het scheiden van de wegen.

Door Johan H. Evans van de Universiteit der H. D. L. D.

(Vervolg.)

Op den middag van den volgenden dag bracht George M. Hinkle, een „Mormoonsch” kolonel, die het bevel van onze mannen op zich had genomen en die in geheime conferentie stond met de leiders van 't gepeupel om te trachten vredesonderhandelingen aan te knopen, een boodschap van Lucas, waarin hij zes van de leiders, wier namen hij noemde, vroeg om tot hem te komen, hen verzekeerende, dat zij in vrijheid zouden gesteld worden, zoodra men op de vredesvoorwaarden inging. De zes genoemde mannen waren wij, die door den generaal geroepen waren. Wij aarzelden om onze levens toe te vertrouwen aan iemand, die openlijk groot ging op zijn slechte bedoelingen tegen de „Mormonen”, maar daar wij geen kans hadden, en Hinkle zijn eerewoord gegeven had, dat men geen kwade bedoelingen had, stemden wij er in toe met hem naar het kamp te gaan. „Generaal Lucas”, zeide de kolonel, toen wij de voorposten naderden, waar de aanvoerder van het gepeupel stond met een wacht van eenige honderden mannen, „dit zijn de gevangenen, die ik aan u zoude overleveren.” Wij waren laaghartig

verraden en onze zaak was verloren. Met een zwaai van zijn degen, beval Lucas zijn mannen om ons te omsingelen. Een geheele brigade was gekleed en beschilderd als Indiaansche krijgslieden, op deze wijze het behoorlijk achtend hun wreed voorkomen ook in andere opzichten te imiteeren. Zij gilden, dansten om ons heen, vloekten, zij juichten hevig alsof zij een eervolle overwinning behaald hadden. Zij hadden inderdaad een overwinning behaald; want onze gevangenneming beteekende dat de stad blootgesteld zou worden aan de woede van deze gewelddadige en onhandelbare mannen. Zij hoonden ons om onzen eenvoudigen, vertrouwden aard; zij dudwen hun geweren in onze zijden, en verzochten ons te profeteeren wat ons te wachten stond; zij zwoeren en braakten de meest stuitende godslasteringen uit.

„Onmiddellijk werden wij onder een sterke wacht naar het hoofdkwartier gebracht. Toen volgde een nacht van verschrikking, welke ik onmogelijk kan beschrijven. Wij lagen op den grond in de open lucht in een hevige regen, luisterend naar dezelfde goddelooze en dreigende taal, die onze ooren beleedigd had, toen wij voor 't eerst Lucas' wachten naderden, gevarieerd echter door liederlijke verhalen van gewelddaden, die de verhalers bedreven hadden op de „Mormonen”.

„Ter zelfder tijd werd een krijgsraad gehouden, waarin wij veroordeeld werden voor: verraad, brandstichting, rooverij, diefstal en een dozijn andere misdaden tegen God en de menschen, van welke sommige van ons de namen, om niet te spreken van de daden, nog nooit hadden gehoord. De raad was, zooals wij later hoorden, samengesteld uit zeventien predikers van verschillende sekten en een aantal van de voornaamste leiders van het leger. Zij hielden den geheelen nacht zitting. Er waren oogenblikken in de lange uren der nacht, dat wij konden hooren wat er gebeurde, want wij waren slechts kort van hen verwijderd. Er waren tegenstrijdige stemmen, oordeelende naar den langen duur van de zitting en het leven, dat wij zoo nu en dan hoorden. Na middernacht, toen de wachten wat minder luidruchtig werden en de stemmen in de tent luider klonken, vingden we een enkel woord op. In angstige onzekerheid luisterden wij naar de beraadslagingen van deze toomellooze vergadering. Onze smart werd grooter, toen wij de stemmen herkenden van eenigen, die onze warmste vrienden en broederen geweest waren.

Dit was klaarblijkelijk de dienst, waardoor zij betaalden voor hun veiligheid en vrijheid. Beetje bij beetje verzamelden wij de woorden, die ons vonnis vormden. Wij zouden n.l. allen om 8 uur in den morgen doodgeschoten worden op het marktplein te Far West, in het volle gezicht van onze vrienden en familieleden. Toen, tegen het aanbreken van den dag, deze laatste bijzonderheid bij het vonnis gevoegd was, hoorden wij duidelijk de stem van generaal Doniphan, die op boezen toon zeide:

„Ik wasch mijn handen van deze geheele geschiedenis; het is niets anders dan een moord in koelen bloede en ik trek met mijn geheele brigade terug, wanneer er eenige aanstalten gemaakt wordt om het uit te voeren.”

Spoedig daarna werd de vergadering opgebroken en Doniphan zelf kwam ons het vonnis, dat over ons uitgesproken was, berichten, ofschoon hij ons niets zeide van zijn eigen gevoelens en houding in dit geval. Het karakter van de meeste van hen, in wier handen wij gevallen waren, was van dien aard, dat wij geen oogeblik meer hoopten, dat het vonnis niet uitgevoerd zou worden, maar ondanks alles woonde er een onbeschrijfelijke vrede in onze ziel. Niet lang daarna werden wij snel naar de plaats gebracht, waar het vonnis voltrokken zou worden. Men had bijzonder veel moeite gedaan om de inwoners van Far West bekend te maken met ons lot. De onbarmhartige boodschappers hadden er een wreed plezier in gehad de kleinste bijzonderheden van onze ellende en naderenden dood aan onze bloedverwanten te beschrijven. Alle broeders in die stad, welke wapenen droegen, werden ontwapend en weggezonden, opdat zij de plannen van 't gepeupel niet in de war zouden sturen. Daarop volgde zulk een tooneel van gewelddadigheid, smaad en hoon, als ik nog nimmer gezien had en nooit meer wensch te zien. Zij, die eigendommen in de stad bezaten, werden voorgebracht en gedwongen met het geweer op de borst hun eigendom te schenken aan deze plundersaars met het doel de uitgaven te dekken, die zij zich op den hals haalden door hen uit den staat te verbannen en hen te dooden in geval zij eenigen tegenstand boden. En een ieder, die deze droevige taak vervulde, werd gewaarschuwd, dat hij geen klacht behoefde te uiten of een gezicht zetten alsof het een onaangename plicht was!

(Wordt vervolgd).

BELANGRIJK.

Wij wenschen onzen lezers mede te deelen dat de a.s. Rotterdamse conferentie een gebeurtenis van groote beteekenis zal zijn. Alreeds is de groote zaal van het Doelegebouw voor den 22sten Juni gehuurd. Apostel David O. McKay heeft ons verzekerd dat hij niet zal falen om tegenwoordig te zijn.

Wij geven deze kennisgeving alreeds nu, daar velen van de broeders en zusters hun vrije dagen diensvolgens kunnen regelen en de Rotterdamse conferentie, welke zooals gewoonlijk drie of vier dagen zal innemen, zullen kunnen bezoeken.

Bezoekt dus allen de Rotterdamse conferentie en vooral de vergaderingen, welke Zondag 22 Juni in de Groote Doelezaal gehouden worden.

**APOSTEL DAVID O. MCKAY ZAL TEGENWOORDIG
ZIJN!!! ZEGT HET VOORT!!!**

BEDE.

O, almachtig Heer en Meester,
Die dag en nacht de wereld hoedt.
Gij, de God van alle wezens,
Gij zijt groot, oneindig goed!

Ach, ik smeeek u, leer mij bidden,
Knielen voor uw aangezicht;
Geef mij groote kracht en wijsheid,
Opdat ik hier mijn taak verricht.

Laat mij leven in uw waarheid,
Oprecht zijn, trouw aan u, o Heer!
Wijs den weg, dien 'k moet bewand'len;
Laat mij verkonden uwe leer.

Laat mij toch dat werk volbrengen,
't Zendingswerk tot uwe eer.
Dat 'k de schapen tot u brenge
En hen van uw goedheid leer.

'k Smeek u, Heere, leidt mijn schreden
Op deez' aard, en ook vergeef
Mij al mijn zonden en vergrijpen,
Die ik hier beneên misdreef.

Verhoor dan zoo mijn zwakke smeeekstem,
Schenk mij 'n rijk gezegend lot.
Laat mij eeuwig bij u wezen,
Ja, voor eeuwig bij mijn God.

A. VAN DONGEN.

Conferentie-Aankondiging.

De groote Arnhemsche conferentie zal 17 en 18 Mei gehouden worden.

Groote openbare vergaderingen Zondag 18 Mei des morgens 10 uur en des avonds 7 uur in de benedenzaal van het Centraal-Gebouw, Bakkerstraat.

Zondagnamiddag 2 uur, een speciale vergadering voor de leden der Kerk in de zaal Emmastraat.

Zaterdagavond 17 Mei des avonds 8 uur, in de zaal Emmastraat groote openbare vergadering.

Zaterdagnamiddag 1 uur, zendelingenvergadering.

Maandagavond 19 Mei zal er een groote speciale vergadering te Deventer gehouden worden.

DE KLACHT VAN EEN INDIAAN.

In Amerika in 1832 bezocht het hoofd van de „Flatheads” Indianen, vergezeld door eenige metgezellen, de „wigwams” van de blanken, op zoek naar den Weg des levens. Het volgende is wat het hoofd van de „Flatheads” zeide, toen hij naar zijn volk terugkeerde.

„Ik kwam tot u over een pad van vele manen, van de ondergaande zon. Gij waart de vrienden mijner vaderen, welke allen den langen weg gegaan zijn. Ik kwam voor mijn volk, hetwelk in duisternis vertoeft, met één oog gedeeltelijk open. Ik keer weder tot hen met beide oogen gesloten. Hoe kan ik blind tot mijn blind volk wederkeeren? Ik ben tot u gekomen door het midden mijner vijanden en vreemde landen, met sterke armen, zoodat ik veel terug kon dragen. Ik ga henen met beide armen gebroken en ledig. Twee vaders kwamen met ons. Zij waren de helden van vele winters en oorlogen. Wij laten hen hier slapende achter bij uw groot water en „wigwams”. Zij waren vermoeid door vele manen (reizen) en hun „moccasins” (Indiaansch schoeisel) waren versleten (op den weg).

„Mijn volk zond mij om het „Blanken Man’s Boek des Hemels” te verkrijgen. Gij naamt mij in plaatsen, waar gij uwe vrouwen veroorlooft te dansen op een wijze, zooals wij het aan de onzen niet toestaan. Gij naamt mij waar de Groote Geest aanbeden wordt met kaarsen, en het boek was daar niet. Gij toondet mij beelden van groote geesten en afbeeldingen van het goede land hierna maals, maar het boek was niet onder hen om ons den weg te toonen. Ik sla het lange, treurige pad huiswaarts in, terug naar mijn volk. Gij verzwaart mijn voeten met giften en mijn „moccasins” zullen door het dragen van deze verouderen, nochtans is het boek onder deze giften niet te vinden. Als ik mijn arm, blind volk, na meer dan één winter, in den grooten raad verhaal dat ik het boek niet medebracht, zal er geen woord gesproken worden door de oude mannen of door de jonge helden. Eén voor één zullen zij verrijzen en stiltwijgend vertrekken. Mijn volk zal in duisternis sterven en zij zullen een lang pad naar andere jachtgronden betreden. Geen blanke, noch het Blanken Man’s Boek om den weg duidelijk te maken, zal hen vergezellen. Meer wensch ik niet te zeggen.”

INHOUD.

De herstelling van het Evangelie blz. 129 Een les van een Heiden. . . „ 133 Vragen aan den Abt Ortie, Bisschop van Pamiers . . „ 134 Mijn Moeder. „ 135		Het ware Mormonisme . . blz. 136 Het scheiden van de wegen „ 140 Belangrijk „ 142 Bede „ 143 Conferentie-Aankondiging . „ 143 De klacht van een Indiaan . „ 144
--	--	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.